

KAI MEYER

A

BETŰ

MÁGUSA

I.F.J.

Petőfi Sándor Városi Könyvtár
Hajdúsámson

021350

Dream
válogatás

Írta: Kai Meyer

A mű eredeti címe: Die Seiten der Welt

Fordította: Hajdúné Vörös Eszter

Szerkesztő: Vajna Gyöngyi

Nyelvi korrektor: Szaszko Gabriella

Műszaki szerkesztők: Daróczy Edit

© Kai Meyer

© Hajdúné Vörös Eszter

© Maxim Könyvkiadó Kft.

A kiadvány az S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt, Germany engedélyével készült.

ISSN 2063-6989

ISBN 978 963 261 753 4 (puhatáblás), kiadói kód: MX-1016

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H

Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu

Felelős kiadó: Puskás Norbert

Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

„Mily, nagyra kell értékelnünk a könyvek csodálatos hatalmát, hiszen általuk tudjuk elkülöníteni mind a Föld, mind az idő határait. Akár az örökkévalóság tükreben, bennük szemléljük azokat a dolgokat, amelyek léteznek, és azokat, amelyek nem.”

Richard de Bury: Philobiblon, 1344.

em

ELSŐ RÉSZ

A KÖNYVEK ÉS AZ ÉJSZAKA

Miközben a könyvtárba igyekezve lefelé tartott a lépcsőn, Furia már érezte is a történetek illatát: a világ legjobb illatát. Az új könyveknek nyomdafesték-, enyv- és varakozásillata volt. A régi könyveknek kalandillata, a sajátjuké és azoké, amelyekről meséltek. A jó könyvek pedig olyan aromát árasztottak, amelyben mindez meglapult, ám hozzá jött még a varázslat lehelete is.

A Faerfax ház könyvtárában rengeteg jó könyv volt, és még több régi. Némelyik annyira kiszikkadt, hogy a lapok szélei elszáradt falevélként porladtak szét, amint az ember hozzájuk ért. A legtöbbet olvasta valaki, ám akadtak olyanok is, amelybe soha senki egyetlen pillantást sem vetett, mert elrejtve álltak az oldalsó folyosókon, a főcsapást pedig tilos volt elhagyni. – Soha ne térj le az útról! – így szólt a hely íratlan törvénye.

A könyvtár a ház ősrégi katakombáiban feküdt. A boltozat és az alagutak még abból az időből származtak, amikor a rómaiak elfoglalták Britanniát. Cotswolds zöld völgyeiben több tucat pompás villát építettek. Az egyik ilyen lakóhely romjain állt a vidéki ház, amelyet Faerfaxék csak rezidenciának neveztek.

Wackford, a házmester éppen a könyvtár vasajtáját fényesítette, amikor Furia a lépcsőről az előtérbe viharzott. A fém olyan ezüstösen csillogott, akár egy tükör, a képmása eltorzult benne. A vas enyhe domborulata okozta – mintha egy buldózer próbált volna bentről az ajtón át kitörni. Csakhogy egy buldózer nem fért volna el a bent sorakozó könyvespolcok között.

A lány csúszva állt meg Wackford előtt. – Volt itt? – robbant ki belőle a kérdés. – Volt itt ma az apám?

Samuel Wackford a hatvanas évei elején járt, és egyetlen nappal sem nézett ki fiatalabbnak. A kék munkaruháját mégis figyelemreméltó izmok töltötték ki. Már jóval Furia születése előtt ebben

a házban élt, a gerendázat minden görbe szögét és repedését ismer-
te. Mindenekelőtt viszont tudott a könyvtár titkairól. Már az apja
is a Faerfaxeknek dolgozott, ahogyan korábban az ő apja is.

Wackfordnak rövid, szürke haja volt, az arcbőre pedig akár
a gyűrött papír. Az arca bal oldalán sebhely nyoma látszódott, az
övének nehéz, gumibot-forma lámpát hordott – azon harminchat
évvel ezelőtti nap óta, amelyen az ajtó is megrongálódott.

– Volt itt az apád – mondta megfontoltan, miközben Furia
az alsó ajkát harapdálta. – Úgy egy órája. – Wackford csak kevés
dolgot csinált gyorsan, és a beszéd nem tartozott közéjük. Szorgal-
mas volt, igyekvő és olyan erős, mint egy fiatal dokkmunkás, de
a gyorsaság épp olyan idegen szó volt a számára, mint a címloldal
vagy a faksimile.

– És?

– És mi? – kérdezte a férfi.

– Megtalálta? A könyvet?

– Volt nála néhány könyv. Négy, ha jól láttam.

– Siebenstern könyvei?

– Lehetséges.

– Fenébe! – A lány a borzas, zilált hajába túrt. – Pip mesélte,
hogy apa a lépcsőn jött felfelé. Innen.

– Honnan máshonnan, ifjú hölgyem.

– Nála volt a könyv?

– Nem kérdeztem rá a címekre.

A lányon egy pillanatra gyanú suhant át. – Nem árultad el
neki, igaz? Hogy hová rejtettem a könyvet.

– Ha elmesélném neki, hogy rajtakaptalak, amikor letértél az
útról, megkérdeznék, hogyan lehetséges, hogy egy tizenöt éves lány
egyedül kóborol a könyvtárban. Akkor el kellene neki árulnom,
milyen gyakran vagy itt lent a saját felelősségedre. – A tekintete
szemrehányóvá vált. – Hadd menjek veled! Valakinek csak vigyáz-
nia kellene rád ott bent.

– Vigyázok én magamra.

– Ha valami történik veled, akkor...

A lány lábujjhegyre állt, és puhelykönnyű pusztit lehelt a fér-
fi arcára. – Nem történik velem semmi. Megígérem. – Egy lépést

hátrált. – Tulajdonképpen miért vagy itt? Azt gondoltam, Sunder-
landnek segítesz bútorokat cipelni.

Wackford becsmérőn elhúzta a száját. – Ha a rezidencia búto-
rait el kell adni, hát tegyék, de nélkülem. Én úgy szeretem, ahogy
van, az összes székkal és vázával együtt.

– Apa azt mondja, pénzre van szükségünk. Sürgősen. – Szó
szerint ezt mondta: *El kell bocsátanunk Wackfordot, Pauline-t és
Sunderlandet, ha nem folyik be némi pénz a lehető legsürgősebben.*

A házmester a füle tövét vakarta. – De hát ezeket a holmikat
egyszerűen kirakni a kocsifeljáróra, árcédulát ragasztani rájuk, és
végignézni, ahogyan vadidegen emberek elhordják... az... nem jó.
– A hallójáratából hosszú, fehér szőrszálak nőttek ki. A hüvelyk- és
a mutatóujjával meghúzgálta őket. – Nem jó.

– Nem. – Furiának nem volt ideje ilyesmire. Főleg, ha az
a könyv forog kockán. – Beengedsz?

A férfi a sebhelyére mutatott. – Ezt itt nem fűnyírás közben
szereztem.

– Óvatos leszek, tényleg.

A férfi vonakodva, gépiesen bólintott. De szorosán az ajtó elé
lépett, fél percre a fémre fektette a tenyerét, és némán lehunyta
a szemét. Aztán újra bólintott, ezúttal határozottabban.

– Jól van – mondta. – Úgy látszik, nyugalom van. Gyerünk! –
Mint ha egy lajhár kiáltana fel: most aztán tempó!

A zsebéből kulcsosomót húzott elő, majd a leghosszabb és leg-
régebbi kulcsot a nyílásba dugta. A vasszerkezet úgy zúgott és csi-
korgott, akár egy darázsfészek, aztán kattánás hallatszott, és a zár
kipattant.

Kábító könyvillat csapta meg őket. Furia egy csapásra éhes lett
– farkaséhes az új történetekre. De nem ezért jött. Csupán egyet-
len történet érdekelte, és az jó kétszáz éves volt. Ráadásul majd-
nem fejből tudta.

Wackford belépett a nyitott ajtón, és végignézett a szűk folyo-
són. Olyan csend honolt, akár a világűrben, és ez a könyvtár talán
az is volt: felfedezésre váró világok egész univerzuma.

A folyosó majdnem négy yard magas volt, de sokkal keske-
nyebb. A falakat könyvek ezrei borították. A folyosók mérfölde-

ken át a sziklába nyúltak, és a végtelenségig szétágaztak. A tizenkilencedik században Furia egyik őse a fejébe vette, hogy a földalatti létesítményt feltérképezi, de épp így megpróbálhatta volna egy dühöngő gorilla szőrszálaikat összeszámlálni. A labirintus úgy ágazott szét, akár egy fa gyökere, és úgy tűnt, folyton új utakat talált még szűkebb résekbe és földrétegekbe. Wackford azt állította, hogy a nagyapja sokon végigment, de még ott is könyv hátán könyv hevert. A könyvmágia ezen a helyen önálló életre kelt, ehhez már rég nem fért kétség. És ez volt az egyik ok, amiért Furia ilyen gyakran jött ide. Alig várta, hogy ő maga is teljes értékű könyvmágussá váljon, hogy legyen saját lélekkönyve, és felhasíthassa az oldalszívet.

Wackford a csupasz villanykörtékre mutatott, amelyek rövid vezetékeken himbálóztak a szikla mennyezetén. A villanyt a negyvenes években vezették be, de csak a főutat világította meg, és néhányat az első elágazások közül. – Jelen pillanatban az áram valamelyest állandónak látszik. Néha esetleg villószik egyet-egyed, de nincs semmiféle említésre méltó áramszünet. Ennek ellenére – Furiának nyújtotta a botszerű lámpát – vidd ezt inkább magaddal!

A lány a farmerja farzsebébe dugott már egyet, de az csupán aprócska volt ehhez a szörnyhöz képest. Rövid vonakodás után a lámpa után nyúlt.

– Nekem van még egy – mondta Wackford –, ne aggódj!

A lány akár egy favágófej szét, a vállára vetette a nehéz tárgyat, aztán a könyvtárba lépett. Néhány lépés után hallotta, amint Wackford nem túl sok reménnyel még utána kiáltja: – És ne térj le az útról! – A szavait több millió papírlap tompította suttogással.

Furia mögött becsukódott az ajtó.

Ő volt az egyetlen ember a könyvek között, és szerette, még az árnyakat, a hallgatást és a bizonyosságot is szerette, hogy a világon mindössze néhány olyan hely van, mint ez. Úgy lehet, csupán ez az egy.

Újra mély levegőt vett, a könyvek illatát a tüdejébe szívta, és még hevesebben a szívébe fogadta. Aztán alámerült a könyvtár mélyébe, és készen állt, hogy szembenézzen mindennel, bármi is él itt.

2.

Furia követte a főutat, és alig hallotta a saját lépteit a kőpadlón. A könyvek a legtöbb hangot elnyelték. A szíve gyorsabban vert. Izgatott volt, mint mindig, amikor a könyvtárba lépett. Mégsem engedte meg magának, hogy féljen. Többnyire sikerrel járt.

Valami elsuhant mellette az egyik polc fölött, de mire odanézett, már eltűnt.

Továbbment a főúton, az egyik sarkon balra fordult, és újabb könyv-szorost látott maga előtt. Mindezen kanyar és sarok ellenére nem volt nehéz Wackford szeretett ösvényén maradni – csak követnie kellett a villanykörteláncot, amelyek egymástól több yard távolságban a folyosók és kamrák sötétjét megvilágították.

A könyvespolcok mögött láthatatlanul húzódtak meg a régi sírfülkék, amelyekből állítólag minden maradványt eltávolítottak. De vajon mit gondoltak a holtak a sírjuk megbolygatásáról, amikor az első Faerfaxek berendezték itt a könyvtárukat? És ugyan ki tudja, mi is van a fényt soha nem látott oldaljáratokban, a rengeteg könyv, könyv és könyv mögött?

Furia gyerekként egyszer követte az apját mélyen be a könyvespolcok közé, a homályos papírboltozatokon és a könyvgerincek formálta barlangokon át, amíg az egyik sarkon szem elől nem vesztette. Amikor végül utolérte, az apja pedig megfordult, nem is az apja volt az – hanem az apja lidérce. Az igazit csak egy óra elteltével találta meg. Lehet, hogy az a jelenség azóta is a polcok között bolyong.

A folyosók olyan szűkek voltak, hogy gyakran még Furiának is oldalazva kellett haladnia a főúton, mert máskülönben a vállá fennakadt volna a szorosan tömött polcok között. A könyvek illata telítette a száraz levegőt, és ha a járatokat váratlan szellőkés

járta át, csupán a nehéz könyvek szagát hozta magával, meg néha távoli hangokat, amelyek talán kizárólag a lány képzeletében léteztek.

Még több sarok és kereszteződés, alkalmanként egy-egy boltíves üreg. Mindenütt polcok, mindenütt papír, a legtöbb bőrbe és vászonba kötve. Sok milliárd és milliárd szó az egész világról.

A könyv, amely Furiát a könyvtárba csalta, hosszú címet viselt, ami nem volt szokatlan 1820-ban, amikor megjelent: *Fantastico Fantasticelli, az őszi felhomály ura*. A szerzője Siebenstern néven vált ismertté, amely az egyik német felmenőjének az álneve volt. Több tucat könyvet írt, mindenekelőtt az akkoriban olyannyira kedvelt rablókról szóló regényeket, és később még néhány másikat. A *Fantastico* volt az első. A könyvet mára talán elfeledték, de a maga idejében a festői nevű itáliai rablóvezér kalandjai magukkal ragadták az olvasót.

A regény az anyja kedvenc könyve volt. Gyakran olvasott fel belőle, amikor Furia kicsi volt. Cassandra Faerfax Pip születésekor halt meg. Furia nap mint nap küzdött érte, nehogy elfelejtse mosolygó arcát. Ha a *Fantasticót* olvasta, maga előtt látta az anyját a hosszú, szőke hajával, amilyen az övé is volt, a keskeny orrával és magas homlokával, az ugyanolyan zöld szemével és a hosszú ujjival, amelyekkel kecsesen lapozta a regényt. Furia látta egy kislány ágyán ülni, akit nyugodt hangján az itáliai Tengeri-Alpok szurdo-kaiba csábított, Fantasticelli rablóvezér és a vidám mihasznákból álló bandájának világába.

Furia egy ideig hasonló könyveket keresgélt, régieket és újakat, de egyik sem ért fel a *Fantasticóval*. Siebenstern többi regénye gyakran csupán ugyanannak a történetnek a gyenge utánezata volt. Ha jónak számított, akkor színes volt és kalandos, és idegen időkbe kalauzolta az olvasót; ha rossznak, akkor valamiféle mélabú és kilátástalanság lett rajta úrrá. És igazán jó csak a *Fantastico* volt, vélte Furia.

A könyvet biztonságba helyezte az apja elől, aki örjítő gyászában sok dolgot elégetett, ami a halott feleségére emlékeztette. Valószínűleg azért, mert a feje tele volt olyan emlékekkel, amelyek sem nappal, sem éjjel nem hagytak neki nyugtót. Az évek során

a *Fantastico* felkutatása a rögeszméjévé vált. Sejtette, hogy Furia tüntette el a könyvet. És a lány tudta, hogy az apja titokban még mindig keresi – mintha ez volna az utolsó lépés, hogy a feleségét végre el tudja engedni.

Furia nem fogja hagyni, hogy elpusztítsa a könyvet, mint ahogyan az anyja ruháit és minden más holmit, amihez ragaszkodott. Furia sokáig mérges volt rá ezért, de azóta már jobban megértette. Tiberius Faerfax még tíz évvel Cassandra halála után sem tanulta meg, hogyan nézzen szembe a tragédiával. Nem olyan férfi volt, aki nyíltan kimutatná az érzéseit, és szinte soha nem beszélt a feleségéről. Egyedül az Éjszakai Menedékhelyen tomboló háború emlékeit övezte még nagyobb hallgatás.

A polcok között valami újra mocorgott, ezúttal tőle balra. Megállt, és lassan elfordította a fejét.

Két aprócska origami-madár kuporgott fent a könyveken, mindkettő kissé megsárgult már. Művészien hajtogatott papírcsodák voltak. Az egyik éppen a port csipegette fel egy verseskötetről, a másik mintha vizsonozta volna Furia pillantását. Holott (ahogyan az origaminknak általában) nem volt szeme, még csak arca sem, a hosszú csőrétől eltekintve.

– Sziasztok – mondta Furia.

Az egyik állat nyugodtan tovább csipegetett. A másik peckesen lépett egyet a könyverinc élén, csapott egyet a szögletes szárnyai-
val, és oldalra billentette a fejét. Mintha Furiát méricskélte volna, mintha tényleg látná, de valószínűbb volt, hogy a szaglásával észlelte a lányt.

– Ne zavartassátok magatokat! – mondta Furia, és továbbment.

Nem sokkal később egy egész rajjal találkozott, legalább húszan voltak, és a papírcsőrükkel a szürke porszemeket csipegették a könyvekről. Élősködők voltak, akik ellenőrizhetetlenül sokasodtak. Furia ősei tenyésztették őket, hogy a könyvek porosodásának gátat vessenek, és ezt a feladatot remekül ellátták. Úgy ugráltak és lépegettek a polcokon, akár valamiféle bizarr rovarok, és csak ritkán lehetett egyszerre egy tucatnyinál többel találkozni. Éppen ezért szokatlan látványt nyújtott az a raj, amelyik éppen egy portugál regényíró összkiadásának esett neki. Furia egy vállrándítással

elintézte, és továbbment. Amíg az origamik rá nem kapnak a papír ízére, senkit nem zavarnak. Szerencsére a kannibalizmus távol állt a természetüktől.

Látott még jó néhányat, szokatlanul sokat, mielőtt végre a keresztződéshez ért, amelynél balra kellett fordulnia. Hogy pontosak legyünk: az ösvényről letérnie. A *Fantasticót* az egyik sötét oldaljában rejtette el, túl a villanyhálózaton, egy svéd könyv mellé, amely a korai iparosodás fogaskerekeinek préseléséről szólt. Bízott benne, hogy az apja érdeklődését a közeljövőben nem fogja felkelteni a gépgyártás a Botteni-öböl kikötőiben.

Néhány lépés után bekapcsolta Wackford botszerű lámpáját. A fénykúpon zizegve suhant keresztül néhány origami. Furia a homlokát ráncolva világított utánuk, és azon tűnődött, nem érte-e valami baj a kis teremtményeket a könyvtár mélyén, aminek a rezgése már az elülső részekben is érződik.

Kétszer kellett elfordulnia, mire végül elérte a polcot, amelyen a *Fantastico* állt. Megkönnyebbülten látta, hogy a könyv még a helyén van. A lámpát bekapcsolva a polcra fektette, és előhúzta a regényt. A kemény borítója már kissé megbarnult, a kötése laza volt. Kívül nem volt rajta kép, csupán a címe elhalványult írással. Alatta ez állt: *A kiváló Fantasticelli kapitány kalandjai a ligúr história évkönyveiből*. Amint Furia az alcímet olvasta, gondolatban hallotta az anyja hangját, és beleborzongott.

Ebből a könyvből származik a két keresztneve. Furia cseles tolvajnő volt, aki nem egyszer elcsente a zsákmányt *Fantasticellitől*, Salamandra pedig varázserővel bíró, bibircsókarcú erdei aszszony.

Az öccsét, Pipet is irodalmi alakról nevezték el, Charles Dickens hősről, a *Szép reményekből*. Dickens az apja kedvenc szerzője volt, és a lány élénken el tudta képzelni, amint Tiberius egykor szenvedélyes viták során ragaszkodott hozzá, hogy legalább a trónörököszt egy dickensi hősről nevezzék el, ha már a lánya egy bibircsókarcú, gyökerek között élő nőszemély nevét viseli.

Furia felcsapta a könyvet, elolvasta az elejét, ami újra olyan volt, akár a szerelem első látásra. Egy viharos éjszakával indult, a tábornőznél, egy történettel a történetben. Mielőtt Furia felesz-

mélt volna, már bele is feledkezett, a második oldalra lapozott, majd a harmadikra –

amikor is sercegést hallott.

Rémülten leeresztette a regényt, a botszerű lámpa után akart nyúlni, ám véletlenül lelökte a polcra. Amikor a lámpa a földön koppant, több száz fekete pont spriccelt szét onnan, és nyüzsögve ide-oda szaladgáltak, akár a bolhák.

Betűk.

Szélesebesen hosszú szalaggá formálódtak, amely egyik polctól a másikig ért, és mindkét irányban folytatódott, amíg az árnyékba nem vészett. Magánhangzók és mássalhangzók, közöttük ékezetek és pontok, amelyek kocsányon lógó szemekként hajszálvékony csápokon billegtek.

Furia mély levegőt vett, a könyvet a polcra fektette, és felemelte a lámpát. – Már megint ti. – Egy nyögés kíséretében a fénycsóvával végigpásztázta a csúszó-mászó betűkből álló sereget.

Újra sercegés hallatszott, és az aprócska betűk hirtelen minden irányból egy pontba viharzottak, közvetlenül Furia elé. Ott aztán egymás hegyén-hátán kezdtek tornyosulni, tolakodva és bukfencet hányva, és nem sokkal később már alig lehetett volna őket megkülönböztetni egy jókora hangyabolytól.

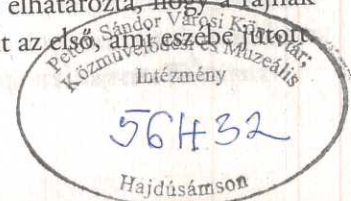
A csúcsa szép lassan egyre magasabbra nőtt, akár a fa törzse gyorsított felvételen. Enyhén megingott, amikor Furia szemmagaságába ért, és oldalra hajolt ahhoz a polchoz, amelyen a *Fantastico* hevert. Néhány tucat betű átugrott rá, és villámgyorsan három szót alkotott:

JÓ NAPOT Furia

A betűk – amelyek mind szétporladt könyvekből szállingóztak ki – kollektív intelligenciájában nem léteztek írásjelek. Furia egyszer rákérdezett az okára, de azonnal felháborodást aratott. A vesszők, pontok és pontosvesszők fölöttébb hasztalan dolgok. A rajban számukra nincs hely.

– Szia, Ipszilonzé – mondta Furia, miközben a betűk átrendeződtek a polcon. A lány néhány éve elhatározta, hogy a rajnak névre van szüksége, és az Ipszilonzé volt az első, ami eszébe jutott.

– Halálra rémítettél.

e/kell **innen** **menne**d – írták a betűk. A számtalanból néhány izgatóan ugrabugrált a polcon, mintha a figyelmeztetés sürgős voltát akarná hangsúlyozni.

Furia torka kiszáradt. – Mi történt?

A sürgés-forgás újra kezdődött, és csak egyetlen szó állt ott:

PenészRája

A lány szitkozódott. – A közelben?

EreFELé TART

A lány körbeforgott a lámpával, és a folyosó mindkét végét bevilágította vele. Az egyik oldalon semmit nem lehetett látni, a másik oldalra a betűhalom imbolygó árnyékot vetett. Mögötte minden üres volt.

– Milyen messze?

Amikor újra a polcra világított, ez állt ott:

Néhány SAPOKra

Több mint százötven éve a Faerfaxek könyvmágusai gondoskodtak róla, hogy a katakombákba ne szivároghasson be nedvesség. Ám alkalmanként az ő képességeik is határokba ütköztek. Olykor előfordult, hogy a külső részekben egy-egy polc mögött összegyűlt a nedvesség, és penészrája cseperedett fel belőle, amelybe ugyanaz az élet lehelt lelket, mint Ipszilonzébe és az origami állatokba.

Az időpont véletlenszerű lehetett, de Furia fájdalommal gondolt rá, hogy az apja az utóbbi időben nagyon elfoglalt volt és figyelmetlen.

El innen – figyelmeztette a lányt Ipszilonzé.

– Honnan jön?

JobbRól

Furia suttogóra fogta a hangját. – Tudja, hogy itt vagyok?

Túl hangos VAGY

Aztán:

IGazi TraMpliz

Furia a könyvgerinceknek pöckölte a T betűt. Az visszapattant, és bukfencezett, de azonnal visszaiszkolt a helyére. Mások is társultak hozzá, és egy szempillantás múlva ez állt ott:

Tramp/zTrampLiTrampLiTrampLi

Ipszilonzének igaza volt. Elengedte a füle mellett Wackford figyelmeztetését, és túlságosan magabiztosnak érezte magát. Ha a penészrája rajtaüt, akkor Ipszilonzé a föld repedésein át felkúszhat a sírkövére, és néhány szót írhat a gránitra:

Furia Faerfax

1999–2014

EgyÉbkénT a SajÁt hIBája

Jobbra lehetett visszajutni a főútra, de ha a rája elől ki akar térni, akkor a másik irányba kell indulnia, és remélni, hogy később majd nagy kerülővel, de vissza tud fordulni.

FUSS – írta Ipszilonzé. – **MOST**

Már félig visszatolta a *Fantasticót* a polcra, amikor meggondolta magát. Ki tudja, mikor lesz újra alkalma visszajönni – feltéve, hogy ez néhány perc múlva egyáltalán még számítani fog. A könyvet hátul a farmernadrágja derékrészébe dugta, ráhúzta a pólót, és rohanni kezdett. A botlámpa fénye a könyveken és a padlón ficánkolt előtte. A raj sercegése követte. Ipszilonzé újra magába roskadt, majd sietősen mászott kétoldalt a polcok lába mentén, akár két sor hangya.

Mögöttük fújtatás hangzott fel. Furia futtában hátranézett, de csak sötétség alkotta falat látott. Hogy odavilágítson, ahhoz meg kellett volna állnia.

A fújtatás sziszegéssé vált, és újabb szag ült meg a könyvillat fölött: nyirkos pince szaga.

Kereszteződésbe ért, és balra fordult. Előtte egy járat nyílt, amelyen csak oldalazva tudott haladni, olyan szorosan álltak itt egymással szemben a könyvespolcok.

Még mielőtt bepréselődött volna közéjük, egész röviden abba az irányba fordította a lámpát, amerről jött. Tudta, hogy ez hiba volt, még mielőtt a mozdulat végére ért volna. Egy lélegzetvételnyi időre megbénította a látvány.

A rája sokkal nagyobb volt, mint a legutóbbi, amivel találkozott. Akkor kilencéves volt, és vele volt az apja. Most viszont, hat évvel később, senki nem volt, aki mögé elbújhatott volna.

A teremtmény egy párnánál nagyobb, penészpórákból álló, bolyhos lepény volt, és úgy csillogott, akár egy olajfolt. Vízzintes lebegett a lány felé a folyosón. A peremei úgy verdestek, akár egy víz alatti növény levelei az áramlatban. Az elülső szélén rés tátongott, amely egyre szélesebb lett, amíg úgy nem nézett ki, mintha a rája két rétegre akarna osztódni. Az ellenszél még jobban felduzzasztotta a pofáját, és úgy vitorlázott Furia felé, akár egy nyitott zsák, amely a következő pillanatban a felsőtestére akarna borulni, és élve elnyelni őt.

A lány felbőszült kiáltással megfordult, és a szűk járatba préselődött. Legalább nem ő lesz az egyetlen, akinek a helyszűkével meg kell küzdenie, hacsak nem...

A rája röptében függőlegesbe fordult, és olyan laposra préselődve követte a lányt a polcok között, akár egy lepényhal. Furiának volt még öt yard előnye, ám ez másodpercről másodpercre zsugorodott. Amikor a penészszag uralkodóvá vált, a lány megállt, megfordult, és ugyanazzal a mozdulattal a legközelebbi polcra lerántott egy könyvet. A lyukból néhány origami viharzott ki. Zizegve ugráltak a hajtogatott papírlábukon Furia karján és vállán át a szemközti polcra, majd a fényből a sötétbe lépegettek.

Furia a könyvet közvetlenül a rája torkába hajította. A rés bezárult, miközben a teremtmény megállt; lehet, hogy azon töprengett, hogy vajon már a lány egy darabját nyelte-e le. Furia közben tovább furakodott előre, látta, hogy néhány origami ugyanabba az irányba repül, és végre megértette, miért van belőlük ilyen sok: biztonságba akarják magukat helyezni a penészára elöl, ezért ide repültek a mélyebb részekből, ám ezzel egyenesen idecsalogatták az üldözőjüket.

Furia fejében száz vészharang zúgott. Talán további hajítólövedékekkel elterelheti a rája figyelmét, de kételkedett benne. Abban a pillanatban valami nehéz talalta el a vállát, egy szempillantás erejéig arra számított, hogy a rája penészgomba-állkapcsa a koponyájára zárul. De csak a könyv volt az, amelyet a teremtmény csodálatra méltó dühvel okádott ki.

Még ilyen körülmények között is fájt Furiának a tönkrement kőtetet a földön hagyni. Azok a könyvmágusok, akik nem bán-

nak tisztelettel a könyvekkel, elveszítik a képességeiket. Ha az irodalom iránti szeretetük alábbhagy, az erejük is elpárolog. És Furia még korántsem volt teljes értékű könyvmágus. Az a kevés energia, amelyet a könyvekből ki tudott nyerni, alig volt említésre méltó.

A rája habozásával a lány néhány lépés előnyre tett szert, de aztán a lény újra üldözőbe vette, és a pánikba esett origamik sem terelték el a figyelmét, amelyek körbe-körbe örvénylettek a polcok és könyvek fölött. Most már Furiát akarta.

A polcokat szilárdan a falba csavarozták, és túl nehezek voltak ahhoz, hogy a lány blokádként használhassa őket. Csak annyit tehetett, hogy gyorsabban futott, még fürgébben suhant végig a könyvek közötti hasadéokban, és közben azon gondolkodott, hogy a szerény képességei közül melyiket vesse be. Ám ahhoz összpontosítania kellett volna, és ez abban a pillanatban teljességgel lehetetlen volt.

Előtte kiszélesedett a folyosó, három lépcsőfok vezetett lefelé. Furia későn vette észre. Szitkozódva elvettette a felső lépcsőfokot, hirtelen nem volt talaj a lába alatt, és a semmibe zuhant. Aztán az egyik térde megreccsent, a lány felordított, és az oldalára gurult. A botlámpa kicsúszott a kezéből, körbepörgött, fénykúpot vetett a könyvekkel teli falra, és csak halványan világította meg azt a járatot, amelyről jött.

A penészára is kicsusszant a szélesebb folyosóra, újra vízszintesbe fordult, és undorító bűzárdatot húzott maga után. Furia látta, amint elrepül a feje fölött, úgy lehet, néhány másodpercre elveszítette a szimatát. Több tucat origami suhant körbe-körbe, az árnyékuk olyan volt, mint holmi szögletes, fekete macskák, amelyek polcra polcra ugrálnak.

Egy raj betű porlódott szét a rája mögött a folyosón, lefolytak a lépcsőn, és védelmezően összehúzódtak Furia és a lény között. A nyüzsgő halomból torony lett, amely a verdeső rája alsó felének ütődött, és eltérítette a pályáját. Ám ez csak rövid időre akadályozta őt, és a támadás miatt felfigyelt rá, mi is van alatta a padlón. Ugyanabban a másodpercben észlelte Ipszilonzét és Furiát, felfújta magát, és kitért a pofával a lány irányába fordult.